

M11

Adopční speciál

o Bangladéši

*Kam si
sednout
ve vlaku?*

*Jak se fotí
Bolito*

Inzerce

Předmluva

Vážení čtenáři,

děkujeme Vám za to, že jste si koupili toto speciální vydání školního časopisu, čímž jste přispěli na dobrou věc. Časopis je společným dílem časopisu M11 a žakovského parlamentu Masařky. Tento časopis jsme se rozhodli udělat tak, abyste se jednak dozvěděli něco jak o situaci, ve které podporovaná Murmu Rumilla žije, dále vám dáme několik praktických rad ohledně cestování vlakem a ukážeme Vám, jak vyrábíme fotokomiks. Nesmíme zapomenout ani na zábavu – je zde speciální díl fotokomiksu, stránka napsaná mou osobou o časopise a samozřejmě zde najdete i něco pro mladší žáky. Doufáme, že se Vám časopis bude líbit.

Za členy redakce a parlamentu
Matěj Kos – šéfredaktor a zástupce ŽP

To, že držíte v ruce tento časopis znamená, že jste přispěli na studium chudé dívky jménem Murmu Rumilla.

Osobní karta dítěte č. 3403

1. ČÁST: Informace o dítěti

Jméno dítěte:
Murmu Rumila

Pohlaví: Dívka
Kategorie: Internátní
Ident. číslo: AC-SAMS-0119
Škola: SAMS
Ročník: VIII.
Cíl stát se: zdravotní sestrou
Roč narození: 1997
Výška (cm): 153
Váha (kg): 44

Oblíbený předmět: Angličtina Bengálština Matematika
 Přírodní vědy Zeměpis

Zájmy: Sběrání mincí Sběrání známek Zahradničení
 Studium ptactva Hudba Kreslení Čtení

Rumila pochází z chudé rodiny. Její otec pracuje jako pomocný dělník na poli někoho jiného. Jeho příjem je však malý a sotva stačí k užití rodiny. Rumila má ještě jednu sestru a bratra, kteří také studují. Rumila ráda čte a jednou by se chtěla stát zdravotní sestrou.

2. ČÁST: Informace o rodině

Jméno otce: Murmu Chuter
Věk: 46 let
Současné zaměstnání: pomocný dělník
Otec mluví jazykem: santali
Je gramotný (čtení a psaní): Ne

Jméno matky: Murmu Alena
Věk: 40 let
Současné zaměstnání: žena v domácnosti
Matka mluví jazykem: santali
Je gramotná (čtení a psaní): Ne

Počet bratrů: 1 **Počet sester:** 1
Rodiče žijí odděleně: Ne
Dítě žije: s otcem s matkou u příbuzných opuštěné

Ekonomická situace rodiny/pěstounů
Měsíční příjem rodiny (Tk): 3500
Vlastní zemědělský pozemek: Ne
Roční příjem z obdělávané půdy (Tk): 0

Obydlí je zhotoveno z:
 bambusu došků dřeva plechu
 hlíny slámy pronajatý dům

Bangladéš

Bangladéš, oficiálním názvem Bangladéšská lidová republika, je stát v jižní Asii. Jeho sousedy jsou Indie a Myanmar. Hlavním městem je Dháka. Původní název pro toto území je Bengálsko. S počtem obyvatel 162 milionů se tato chudá rozvojová země řadí k nejlidnatějším státům světa. Oficiálním jazykem je bengálština. Většina obyvatel vyznává islám

Bengálci tvoří drtivou většinu populace Bangladéše. Obyvatelé jsou z 87% muslimové. Je tu velká menšina hinduistů (asi 12% obyvatelstva). Asi 75% obyvatelstva žije na venkově. Bangladéš má nejvyšší hustotu zalidnění - je to asi 1040 obyvatel na km².

Relativně vysoké výnosy zemědělství neuziví vysoký přírůstek obyvatel. Podvýživa je běžným jevem. Země patří k nejchudším na světě. Hlavními plodinami jsou rýže, kukuřice, pšenice a čaj; z technických plodin bavlník a juta, ze které se vyrábí pytlovina. Chová se drůbež a vodní buvoli. K dopravě se používá říčních veletoků. Železnice a silnice jsou ve špatném stavu.

Kateřina Tichá

(obrázky: wikipedia.org)

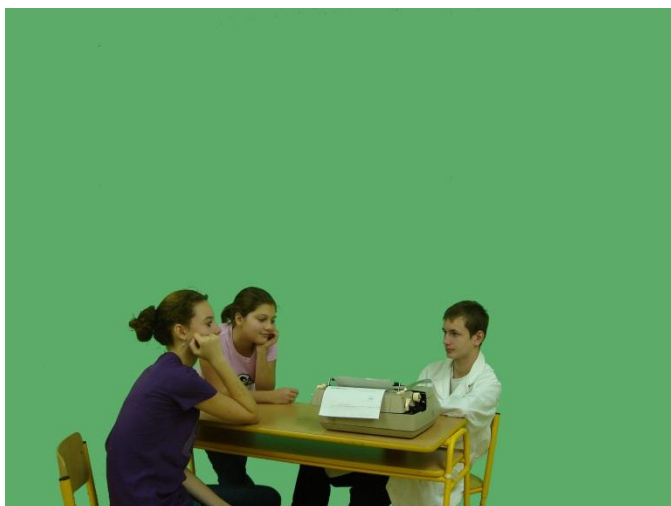
Co je podle mě chudoba

Je to velice krutá věc, která trápí hlavně rozvojové země. Děti jsou zde podvyživené, ale mají nafouklé břicho, protože nemají přístup k pitné vodě. Většinou jsou to sirotci nebo mají hodně sourozenců a bydlí s nimi v malé z bambusu a hlíny uplácené barabizně. Když mají velké štěstí, chodí do školy, ale někdy to bývá i několik kilometrů. V porovnání s nimi můžeme být rádi, že máme co jíst, kde bydlet, něco na sebe a že chodíme do školy. Takže až vám rodiče nebudou chtít koupit super mobil nebo počítač, tak si vzpomeňte na děti v Africe.

Kateřina Tichá

Jak se fotí Bolíto

Náš fotokomiks jistě všichni znáte, ale možná vás překvapí, že jeho výroba stojí všechny zúčastněné hodně úsilí a nervů. A jak vše vlastně probíhá? Zezačátku se napíše scénář, v němž stojí, jaký je to obraz, co je na obrázku a co postavy říkají. Pak přejdeme k focení. Jistě jste si všimli, že některé

prostory se mění. Všechny fotky jsou ale foceny jen v jedné třídě. To nám dovoluje metoda zvaná klíčování. Tato metoda se používá i při natáčení opravdových filmů a profesionálním focení. Funguje to tak, že můžeme z obrazu odstranit jednu barvu a lze ji nahradit jinou nebo nějakým obrázkem. Nejčastěji se používá zelená a modrá. Focení je potom jednoduché. Herci si stoupnou před fotoaparát a zelenou stěnu, která je v jedné třídě. Nafotí se všechny obrázky a tím pro herce práce skončila. Další úpravy ale pokračují.

Všechny fotky se poté přesunou do počítače. Zde se dokreslí zelená plocha, protože stěna je barevně nedokonalá a navíc se musí odstranit stíny. Pak přichází na řadu klíčování. Myslím, že Adobe Photoshop to zvládne taky, ale my používáme Adobe After Effects, který je sice primárně určen pro úpravu videí, ale pro naše potřeby je ideální. Všechny obrázky se vyklíčují a nahradí určeným pozadím. Poté přijde doplňování bublin s textem a následné přenesení obrázků do Wordu, kde se dokončí popisky. A to je vše. Nic těžkého to není, ale chvíli to trvá. Pokud byste měl někdo nějaké otázky, tak mě najdete na druhém stupni, v prvním patře pavilonu B, ve třídě 9. B, první prostřední lavice pravá židle, hned vedle našeho šéfredaktora.

Miroslav Rujzl

Moje stránka

„Jestli existuje něco důležitějšího, než moje ego, dám to okamžitě chytit a zastřelit.“

-Zafod Bíblbrox (citace z knihy Stopařův průvodce Galaxií, ISBN: 976-80-275-0030-3)

Přesně v duchu tohoto hesla jsem se rozhodl posílit si svůj kult osobnosti a podělit se s vámi o své příhody.

Jak to vlastně vypadá v časopisu

Jednou týdně, většinou ve středu, se setkáváme v učebně fyziky. Ačkoliv kroužek začíná přesně ve 14.00 SE(L)Č, již v padesát stepují před učebnou některé postavy. Většinou to bývají někteří deváťáci, šestáci a druháci. Ve 14.00 (pro p. uč. Osičkovou ve čtrnáct nula nula) vypukne zmatek. Obsazují se počítače, opravkáři, kteří mají svůj hlavní stan také v učebně fyziky, se diví a my se dohadujeme, co se vlastně bude dít. „Matěji, zadej holkám nějakou práci.“ volá na mě paní učitelka. Já jí vysvětlím, že nejprve musíme vybrat lidi na focení a až poté se bude pracovat se zbytkem. Pokud se fotí, další úkol pro mě bývá obstarání křížového šroubováku. Po obstarání všeho pro focení se musí něco vymyslet pro druháky. Mezitím už po mně zase někdo něco chce, většinou, a to se sám divím, práci. A už začíná diskusní půlhodinka s paní učitelkou Kadlčkovou na téma: „Možnosti rozvoje školního časopisu závislé na časovém, lidském a technickém vybavení, aneb co může být, a co ne,“ která většinou přetáhne oněch třicet minut. A právě končí odpolední vyučování, to znamená, že za chvíli sem přijdou tři postavy ze 7. A. Znovu to začíná nanovo. Sedmákům nějakou práci, ostatním ostatně již taky, protože vše dokončili. Mezitím vletět naproti do fotoateliéru „C“, kde trochu povzbudím herce k tomu, aby více pracovali. A pak znovu diskuse, kontrola úkolů, stahování všech materiálů na přenosnou paměť a znovu diskuse. Pak je čas vyprovodit druháky a některé další žáky a nějak hodinu ukončit. Někdy se nám takovéto ukončování protáhne až na dvojnásobek délky kroužku, protože studnice různých historek a zážitků ze života je nevyčerpatelná. Po pohledu na hodiny, případně na pokyn vedoucího se již i zbytek rozejde. Zmatek končí. Ještě občas jsou problémy se šatnou, ale to se mě, jako šatnáře netýká. Všichni se rozejdeme do svých domovů. Zmatek skončil. I když mi časopis občas leze na nervy, již ve středu se těším na další středu.

Cesta časopisu za hranice, aneb hlídejte si své věci

Na jaře minulého roku jsem díky své skleróze mohl přijít o netbook a čtenáři o svůj časopis. Co se vlastně stalo? Tehdy jsme skoro každý týden jezdili s mámou za babičkou do Lužic u Hodonína. Vždy jsme jeli rychlíkem do Břeclavi a z Břeclavi do Lužic osobákem. Nazpátek to bylo obdobné, pouze s tím, že jsme rychlík nahradili osobním vlakem. A v těchto vlacích na trase Brno – Břeclav jsem vždy pracoval (a ještě pracuji) na počítači. Byl poslední víkend před uzávěrkou, a tak jsem nemohl příležitost k práci vynechat. Cesta tam proběhla hladce, zformátoval jsem skoro celé vydání. Na zpáteční cestě mě má drahá maminka upozornila, abych si „flešku“ schoval do batohu. Já ji uposlechl. Vlak měl asi 5 minut zpoždění a tak jsme byli nervózní, jestli stihneme přípoj. Do Břeclavi jsme dojeli přesně pět minut po pravidelném příjezdu a tak jsme se pustili do svižné chůze. Máma s tím, že máme času dost, ještě koupila kávu. Nastoupili jsme do vlaku a já se rozhodl, že se hned po rozjezdu pustím do práce. Jaké bylo mé překvapení - batoh nikde. Začali jsme společně vyšilovat, ale naštěstí brzy šla průvodčí, kterou jsme odchytili. Už jsme víceméně věděli, kde batoh je. Někde na cestě mezi českou Břeclaví a slovenskými Kúty. Průvodčí nám pomohla vytelefonovat číslo na průvodčího z tohoto vlaku a taky nám zjistila, že ze Zaječí máme hned přípoj – zpáteční vlak do Břeclavi. Po telefonu na Slovensko jsme zjistili, že batoh ještě ve vlaku je. Průvodčí nám slíbil, že se s ním za hodinu vrátí do Břeclavi (vlaky Přerov – Kúty měly na slovenské straně ostré obraty, takže nečekaly dlouho). Nám již jel vlak směrem na jižní okresní město. Spěšně jsme nastoupili a do Břeclavi jsme dorazili asi deset minut před příjezdem batohu. Průvodčí nám batoh slavnostně předal a my jsme si oddychli, protože trať Břeclav – Kúty nepatří mezi vzory bezpečnosti na železnici, což nám ostatně potvrdil i průvodčí. S batohem, který se podíval do neplánovaně zahraničí, jsme šťastně docestovali do Brna a v průběhu dalšího týdne mě čekala uzávěrka. Tato příhoda naštěstí časopis nijak neohrozila, ale kdyby se batoh i s „fleškou“, kde byl nezalohovaný soubor obsahující časopis, ztratil někde na Slovensku, tak by se musela uzávěrka minimálně o týden posunout.

Matěj Kos - šéfredaktor

Pepíček aneb kdo/co je zač?

Pepíček je v Česku velice známá osoba. Každý z nás určitě někdy slyšel vtip o Pepíčkoví. Ale kde se vzal ten Pepíček? Tento příběh se začal psát asi před padesáti léty. Za devatero kopci Českomoravské vrchoviny, devatero řekami a vodní nádrží se narodil chlapec. Rodiče byli normálního dělnického původu, a tak mu dali pěkné české jméno Josef. Kluk rostl, sílil, dařil se, ale nemluvil. Hrál si s dětmi, ale nemluvil. Už měl pět let a pořád ani slovíčko. Rodiče už nevěděli, jak by ho přiměli mluvit. Pak přišla škola a nic. Děti ve škole ho začali mít za podivína. Vymýšleli na něj různé vtipy a povídačky, které se roznesly po celé vesnici. Takhle to plynulo několik roků a vtipy o Pepíčkoví si povídal snad celý svět. A tak se rozšířili vtipy o Pepíčkoví. Pepíček za celý svůj život ani jednou nepromluvil. A zazvonil zvonec a příběhu je konec.

Vy jste to nad tím fakt zbaštili? Pokud ne, tak jste chytří. Každý člověk ví, že Josef je jedno z nejčastějších českých jmen. Vznik těchto vtípů je připisován právě tomuto faktoru. Je to stejné jako s Honzou, ale Pepíček se uchytil mnohem lépe.

MR

Kam si sednout? *(článek pro cestující vlakem)*

Pokud cestujete vlakem častěji než jedou do roka, a to na střední a delší trasy, je tento článek právě pro Vás. Zde se Vám pokusím vysvětlit, který vůz je ten nejlepší, jak zjistit, jaká souprava pojede a co znamenají ty písmenka na boku vozu. Rozhodl jsem se to rozdělit do následujících bodů:

1. Nátěry, okna a dveře – prostě vzhled

Když přijdete na nádraží a máte nastoupit do nějakého rychlíku, či vlaku vyšší kategorie (Ex, IC, EC), tak si vybírejte podle nátěru. Pokud v soupravě sestavené ze starých koženkových Běček (vozdů, kde jsou kupé po osmi s koženkovými sedadly a jezdí na rychlících) uvidíte kromě vozů typicky zelené barvy vůz modro – modro – šedý, jděte rozhodně tam. Část těchto vozů byla totiž nedávno rekonstruována (nové potahy sedadel, stolky, obložení, WC,...), já osobně doporučuji.

Okna – pokud jsou půlená, tzv. polospuštěcí, znamená to ve většině případů, že vůz nemá klimatizaci. Pokud má v oknech otevírací část menší, nebo žádnou, je vybaven klimatizací. Je to ale na Vás, jaký typ vozu si oblíbíte, například já se rád dívám na nádraží vykloněný z okna, což vůz s klimatizací nedovoluje.

Třetí část této kapitoly se bude věnovat vnějším dveřím. Tyto jdou rozdělit na tři typy: 1. Dveře na kliku, otevírající se směrem od vozu, označované také jako „zalamovací“. Mají je nejstarší vozy. 2. Dveře protáhlé až ke spodnímu rámu, otevírající se manuálně (pomocí kličky) odsunutím podél vozu. Tento typ mají pouze 2 řady vozů dodávané v 90. letech. 3. Nejlepší kategorie jsou dveře vypadající podobně, jako předchozí typ, ovšem otevírání je zajištěno elektricky, kdy k otevření stačí zmáčknout tlačítko. Dveře nejnovějších vozů jezdících na vlcích vyšší kategorie.

2. Písmenka na vozu

Základní disciplína pro každého fanouška železnice. Písmena jsou malá a velká, viz. přehled nejdůležitějších níže.

Velká písmena

- A** - vůz 1. třídy
- B** - vůz 2. třídy
- WL** - lůžkový vůz
- WR** - jídelní vůz

Malá písmena

- c** – vůz je vybaven sklápěcími lehátky (Bc – lehátkový vůz, 2. třída)
- ee** – vůz se zásobováním energií z CZE (CZE – centrální zdroj energie, umožňuje například montáž klimatizace, nebo zásuvek) (Aee – vůz 1. třídy v oddílovém uspořádání s klimatizací)
- p** – velkoprostorový vůz pro dálkovou dopravu (Bpee – velkoprostor 2. třídy pro dálkovou dopravu s klimatizací)
- t** – velkoprostorový vůz pro regionální dopravu (Bt – velkoprostor 2. třídy pro regionální dopravu)
- d** – vůz s prostorem pro přepravu jízdních kol (Bdt – velkoprostor 2. třídy pro regionální dopravu s prostorem pro kola)
- z** – to stejné jako ee
- m** – vůz delší než 24,5 m (Bmee – vůz 2. třídy delší než 24,5 m v oddílovém uspořádání a je vybaven CZE)

Nejlepší vozy 2. třídy dle mého názoru:

1. Bmz²⁴⁵ – vůz v oddílovém uspořádání s klimatizací, nejnovější vozy ČD, pro rychlost 200 km/h
2. B – klasický rychlíkový vůz se sedadly po osmi místech, ovšem musí být modrý s úpravou interiéru
3. Bp – velkoprostor pro dálkovou dopravu, jezdí na rychlících, má velmi pohodlná sedadla

Nejhorší vůz 2. třídy dle mého názoru:

Bdmtee – vozy přezdíváné jako Honeckerova pomsta, původně jako sanitní vozy pro případ války, strašně nepohodlná sedadla, málo místa,... Jezdí okolo Brna do Tišnova, Břeclavi, Veselí n. Moravou,... Poznáte ho podle dveří posunutých k prostřední části vozu.

3. Rada na konec – dívejte se na řazení

Řazení vlaku najdete jednoduše: Z IDOSu si vypište číslo vlaku, najděte si stránky www.zelpage.cz, rubrika řazení vlaků a zadejte číslo do vyhledávání. Najde se Vám aktuální i minulé řazení vlaku i s oběhy vozů.

Sepsal začínající šotouš
Matěj Kos

INZERCE M11:

POZOR! Hledá se Nemo. Nález hlaste na tel. 753 159 258

Japonské dráhy ve spolupráci s Českými drahami představují:

BRNOKAIDO SHUNKANSEN

Nová trať Brno-Tokio.

Naše nejmodernější vlaky, krátká cestovní doba a příjemné prostředí.

Cena: 72 000 € Rychlost: 80 km/h (z kopce) Cesta tam: 80 dní

Prodám všechny díly Simpsonových na 120 Blu-ray discích.

ZN: Kradené

A ještě díly Futuramy na Flash disku.

ZN: Taky Kradené

Nabízíme 120 m dlouhou Anakundu po starším majiteli. Vhodná na guláš.

ZN: Porcujeme

HADRA

Vaše nejlepší adopční společnost.

SMS příspěvky: DMS HADRA na číslo 800 777 777